

אסור פרסום על כל
פרט שיש בו להביא
לזיהוי המתלוננות

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות המדינה

משרד המשפטים, ירושלים

המערכת

נגד

רמזי געבה, ת"ז [REDACTED]

באמצעות ב"כ עוה"ד רמזי קטילאת

טל: 08-9295418, 052-7048256; פקס': 077-4704327

המשיב

הודעת ערעור

מוגש בזאת ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים [כב' השופטים ח' מאק-קלמנוביץ, מ' ליפשיץ-פריבס ומ' כדורי] מיום 15.5.24, בתפ"ח 15-06-22-66622.

המשיב הורשע, לאחר ניהול הוכחות, באינוס ומעשה מגונה שביצע במרמה ביחס למהות המעשה, בשתי מטופלות.

בתמצית ייאמר כי המשיב, טכנאי אולטרסאונד, ניצל את מעמדו ותפקידו, ואנס שתי מטופלות. האחת, צעירה חרדית, כבת 19, המאובחנת על הרצף האוטיסטי, והשניה, אישה צעירה, אם לילדים.

כשהשתיים הגיעו לבדיקה הוא תיחקר אותן. איתר וזיהה אותן כ"טרף קל", וניצל את תמימותן והיעדר הידע באשר למותר והאסור במהלך הבדיקה. הוא ביקש מהן להתפשט, הגם שלא היה בכך כל צורך, רפואי או אחר, והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינו, במשך כמה דקות, משל היה מדובר בחלק מהבדיקה. במקרה של הראשונה הוא הרהיב עוז וחזר על הפגיעה לאחר ששלח אותה להטיל את מימיה. במקרה של השניה, הניח קונדום על השולחן, ולאחר האינוס שאל אותה אם היא מעוניינת בעוד משהו חוץ מהבדיקה.

3 נסיבות מחמירות יש בפנינו – הפגיעה המינית לכשעצמה; המרמה שנלוותה לה; והעובדה כי זו בוצעה על ידי איש צוות רפואי, אגב בדיקה. אלו, לא רק מצביעות על החומרה שבמעשיו של המשיב, אלא גם הפגיעה הקשה שנלוותה להן והצורך בהרתעה, לא רק של המשיב, אלא גם של הרבים. פגיעה על ידי איש צוות רפואי חייבת לבוא לידי ביטוי בענישה מחמירה ומרתיעה. ניצול המטופל, ברגעי החולשה שלו, כשהוא בא לקבל טיפול, להיבדק, שובר את האמון והבטחון שיש במערכת היחסים הרגילה בין מטפל למטופל. הנזקים לא מסתכמים בפגיעה המינית לבדה, אלא כוללים פגיעה קשה ביכולת לתת אמון בגורם טיפולי אחר, ובכך גם להשתקם בעתיד.

המערערות תטען כי המעשים שיוחסו למשיב מחייבים גזירת עונש גבוה באופן ניכר מהעונש שהוטל על המשיב – 6 שנות מאסר. העונש שהושת עליו אינו הולם את חומרת המעשים ונסיבות ביצועם, ובכלל זה את האחריות המוגברת של המשיב כאיש טיפול פרה רפואי. בית המשפט שגה בגזירת עונשו של המשיב, כאשר לא נתן משקל מספק בגזירת העונש למספר הנפגעות, ולנזקים הקשים שנגרמו להן, וכשלא התייחס בגזירת העונש לשיקול הרתעת הרבים, שכן העבירות בוצעו על ידי איש מקצוע, שמתוקף תפקידו מחויב לכבד את האמון הניתן בו ולהימנע מניצול לרעה של כוחו.

זאת ועוד. מתחם ענישה שמתחיל נמוך כל כך – 2.5 שנות מאסר – לא מתיישב עם העונש המזערי הקבוע לצידן של העבירות בהן הורשע (אינוס ומעשה מגונה), וגם אינו עולה בקנה אחד עם אמירות בית משפט נכבד זה ביחס למתחם הענישה הראוי, שנקבע במקרה דומה (8-5 שנים).

לשיטת המערערות, צבר הנסיבות בענייננו הצדיק קביעת מתחם גבוה הרבה יותר והשתת ענישה הולמת ומרתיעה, לא רק את המשיב, אלא גם את הרבים. בית המשפט צריך היה להתייבב ולהעביר מסר ברור ומרתיע – גופן של נשים אינו הפקר, ואל למי שהופקד על מתן טיפול רפואי, דוגמת המשיב, לנצל את מעמדו וכוחו לרעה לצורך סיפוק יצריו השפלים.

א. הרקע העובדתי

1. ביום 28.1.24 הורשע המשיב, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של אינוס לפי סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: "החוק") ובעבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(2) לחוק, אותן ביצע בשתי נשים, בשתי הזדמנויות שונות.

2. המשיב, טכנאי אולטרסאונד, עבד בחברת "מא"ר – מרכזים לאבחון רפואי בע"מ", המספקת שירותי אולטרסאונד לקופות החולים.

3. כעולה מעובדות האישום הראשון, ביום 14.3.22 הגיעה א', ילידת 2001, לבדיקת אולטרסאונד של שלפוחית השתן, במרפאת קופת החולים.

4. המשיב שאל אותה האם היא רווקה? בת כמה היא? והאם עברה בדיקה דומה בעבר? כשהשיבה לו בשלילה, הורה המשיב לאי לפשוט את החצאית והתחתונים - על אף שהליך הבדיקה לא מחייב זאת - ולשכב על מיטת הטיפולים. א', שסברה שהדבר נחוץ לבדיקה, פשטה את חצאיתה ותחתונה ונשכבה על המיטה.

5. בשלב מסוים בבדיקה, תוך ניצול האמון שאי נתנה בו, אמר המשיב, בכזב, כי הוא לא מוצא את שלפוחית השתן וביקש שתפשק את רגליה. המשיב נגע עם מכשיר האולטרסאונד באיבר המין של א' וסובב אותו על איבר מינה במשך מספר דקות. לאחר מכן אמר המשיב לאי לצאת לשירותים כדי לרוקן את שלפוחית השתן. כשחזרה לחדר הבדיקות, שב וביקש ממנה להוריד את חצאיתה ותחתונה, על אף שהדבר אינו נדרש לבדיקה. א', מתוך אמונה כי הדבר דרוש לצורך הבדיקה, הורידה שוב את חצאיתה ותחתונה. המשיב שב ונגע עם מכשיר האולטרסאונד באיבר מינה של א' וסובב את המכשיר על איבר מינה. במקביל, הוריד המשיב את הכפפות שהיו על ידיו והחדיר את אצבעותיו לתוך איבר המין של א' בתנועות של כניסה ויציאה, במשך מספר דקות.

6. כעולה מעובדות האישום השני, כשלושה חודשים מאוחר יותר, ביום 7.6.22, הגיעה ב', ילידת 1984, לקופת החולים, לבדיקת אולטרסאונד של דרכי השתן. המשיב ביקש מבי' לפשוט את בגדיה ולשכב על מיטת הטיפולים, והיא הורידה את החלק העליון של שמלתה ונשכבה על המיטה. במהלך הבדיקה שאל המשיב את ב' אם היא נשואה, והיא השיבה בחיוב. במהלך הבדיקה המשיב גם הוציא קונדום והניח אותו על שולחן הטיפולים.

7. בשלב מסוים בבדיקה, תוך שהוא מנצל את האמון שניתן בו כאיש טיפול, המשיב דחף את תחתוניה של ב' וחשף את איבר מינה. הוא נגע עם מכשיר האולטרסאונד באיבר המין שלה, החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה ושפשף את הדגדגן שלה בתנועות סיבוביות. המשיב המשיך במעשיו במשך מספר דקות עד שנשמע רעש מחדר סמוך. בשלב זה אמר המשיב לבי' שהבדיקה הסתיימה ושאל אותה אם היא מעוניינת לעשות עוד משהו חוץ מהבדיקה. ב' קמה, שאלה את המשיב מתי יהיו תוצאות לבדיקה ועזבה את המקום.

... העתק כתב האישום מצורף ומסומן "א".

... העתק הכרעת הדין מצורף ומסומן "ב".

8. משהורשע המשיב (לאחר ניהול הוכחות), ולקראת הטיעונים לעונש, הוגש ביום 9.3.24 תסקיר נפגעת עבירה בעניינה של א'. מפאת זכותה לפרטיות, ייאמר אך בתמצית כי עורכת התסקיר תיארה תמונת נזק חמורה וכואבת, והתרשמה כי הפגיעה שעברה א' על ידי המשיב הביאה להידרדרות במצבה.

א', צעירה חרדית, המאובחנת על הרצף האוטיסטי, נפגעה מינית בעבר ועברה תהליך טיפולי-שיקומי, אך הפגיעה שעברה על ידי המשיב הובילה להתדרדרות במצבה. בטחונה בשיקול דעתה וביכולתה לשמור על עצמה התערער, ותפקודה העצמאי, אותו בנתה לאורך השנים, נפגע משמעותית. היא מתמודדת עם תסמינים פוסט טראומתיים, דריכות, חוסר שקט ומתקשה לתת אמון באחרים. מעשיו של המשיב הביאו לרגרסיה בתפקודה של א', וההתמודדות עם השלכותיהם גוזלים ממנה כוחות ומשאבים רבים.

זאת ועוד, העובדה כי הבדיקה התרחשה במהלך בדיקה רפואית, כשהמשיב מנצל את מעמדו וסמכותו, החריפה את קשייה לתת אמון באנשים ולסמוך על עצמה. בחווייתה היא חשופה ופגיעה, וככזו עליה להיות ערוכה כל העת לפגיעה נוספת שעלולה להתרחש. העובדה כי הפגיעה התרחשה אגב טיפול רפואי, תוך שהוא מנצל את היעדר הידע שלה ותמימותה, לא רק פגעה ביכולתה (הרעועה ממילא) לתת אמון. להערכת שירות המבחן, קיים סיכון שהחרדה מניצול במהלך הליכים רפואיים עשויה למנוע ממנה מלהגיע לקבל טיפול רפואי, ובעיקר מלהגיע לבדיקות הכוללות חשיפה גופנית משמעותית.

... העתק תסקיר נפגעת העבירה א' מצורף לעיון בית המשפט בלבד ומסומן "ג".

9. ב' העבירה מכתב מטעמה, הצהרה, בה ביקשה לתאר את חייה לאחר הפגיעה. היא תיארה את ההתמודדות עם תחושת הפחד, קושי במתן אמון באנשים וחשש מפגיעה חוזרת. היא תיארה תחושת חוסר משמעות ואדישות שמלווה אותה, רצון להתבודד ותחושות דיכאוניות. לדבריה, לאחר הפגיעה "אין יותר חיים – יש הישרדות".

... העתק הצהרתה של ב' מצורף ומסומן "ד".

10. ביום 10.3.24 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש. המערערת עתרה לקביעת מתחם ענישה נפרד לכל אישום, ביחס לכל מתלוננת, הנע בין 5 ל-8 שנות מאסר, וביקשה למקם את עונשו של המשיב בשליש האמצעי של המתחם, ולהשית עליו עונש מאסר כולל שלא יפחת מ-10 שנות מאסר בפועל.

ב"כ המשיב הגיש מכתבי הערכה של קולגות ולקוחות (נ/8), ציין את נסיבותיו האישיות ובהן 3 אחיו, הסובלים ממוגבלות שכלית התפתחותית ואפילפסיה, שהמשיב מסייע בטיפול בהם. באשר לעבירות המיוחסות לו נטען כי מעשיו מהווים לכל היותר רשלנות מקצועית, ללא אלימות, וכי משכם היה קצר ביותר. ב"כ המשיב עתר לקביעת מתחם ענישה אחד, נמוך, לשני האישומים ביחד.

המשיב עצמו, בדבריו האחרונים, הציג עצמו כקורבן, מי שנעשה לו עוול.

... העתק פרוטוקול דיון הטיעונים לעונש מצורף ומסומן "ה".

11. ביום 15.5.25 ניתן גזר הדין בעניינו של המשיב. בגזר דינו, ציין בית המשפט קמא שיש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים, ביחס לכל אחד מהאישומים, מאחר שכל אחד מהם מתייחס לנפגעת אחרת, ומהווה אירוע מובחן העומד בפני עצמו.

בית המשפט הפנה לפגיעה האינהרנטית בביצוע עבירות מין, והוסיף כי בעניינו ישנה פגיעה נוספת, בשים לב לכך שהמעשים בוצעו במתלוננות במהלך בדיקה רפואית, במקום המיועד לכך, על ידי איש צוות רפואי. בית המשפט ציין כי קופת חולים אמורה לשמש מקום בטוח, שמטרתו להיטיב עם הפונים אליו. בעת בדיקה רפואית, באופן טבעי, המטופלות נמצאות בקרבה אינטימית למשיב, ומתקשות להבין מתי נחצה גבול ואילו מעשים נעשים לא לצורך הבדיקה. בית המשפט התייחס גם להשלכות המעשים על הנפגעות, ובהן הקושי לתת אמון בזולת, ובפרט באנשי רפואה. כמו כן, צוין שהמשיב פגע בערכי המוסר והאתיקה שחלים עליו כמטפל בתחום הרפואה.

בית המשפט ציין כי החומרה הנלווית לעבירות בהן הורשע המשיב נלמדת גם מהעונש המזערי שקבע המחוקק ביחס לשתי העבירות בהן הורשע המשיב – רבע מהעונש שנקבע לעבירה – 16 שנות מאסר לעבירת האינוס ו-7 שנות מאסר לעבירה של מעשה מגונה.

בית המשפט הפנה לפסקי דין, מהם ביקש ללמוד על הענישה הנוהגת, ועל יסוד האמור לעיל והמפורט בגזר הדין קבע כי מתחם העונש ההולם, ביחס לכל אחד מהאישומים, נע בין 2.5 ל-6 שנות מאסר, בתוספת עונשים נלווים.

בתוך המתחם, נתן בית המשפט דעתו למעורבותו הקודמת של המשיב בפלילים, בגינה ריצה עונש מאסר, גם אם העבירות שם אינן ממין העניין ובוצעו לפני מספר שנים, בהיותו כבן 19. בנוסף, התייחס בית המשפט לכך שהמשיב ניהל הוכחות, שכללו שמיעת עדויותיהן של שתי הנפגעות, ולכך שהוא לא קיבל אחריות ולא הביע חרטה, אלא טען, בדבריו האחרונים, שהוא קורבן ונעשה לו עוול. כן נזקפה לחובתו העובדה כי מדובר בשני אירועים, שונים ומובחנים, כאשר באישום הראשון המשיב חזר על מעשיו פעם נוספת, לאחר שביקש מהנפגעת לצאת לשירותים ולחזור להשלמת הבדיקה. בית המשפט קמא ציין גם את הנזק שנגרם לשתי המתלוננות.

לקולא, התחשב בית המשפט בפגיעה הצפויה בבני משפחתו של המשיב, כשברור שמאסרו של המשיב לתקופה לא קצרה יטיל מעמסה נוספת על הוריו, המטפלים בשלושה ילדים בעלי מוגבלות. בית המשפט נתן את הדעת גם למכתבי ההערכה שהציגה ההגנה ולטענה כי מדובר באירועים קצרים שארכו זמן קצר.

לאור כל האמור, גזר בית המשפט על המשיב את העונשים הבאים:

- 6 שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.
- 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירת מין מסוג פשע.
- 25,000 ₪ פיצוי, לכל אחת מנפגעות העבירה.

... העתק גזר הדין מצורף ומסומן "ו".

מכאן הערעור.

ב. נימוקי הערעור

12. המערערת טוען כי העונש אשר הושת על המשיב חוטא לעקרון ההלימה ואינו משקף כראוי את החומרה היתרה במעשים המיניים שביצע המשיב, בשתי נשים, תוך ניצול תפקידו ומעמדו, והאמון שנתנו בו השתיים, כאיש צוות רפואי. מתחם הענישה הנמוך שנקבע אינו משקף את חומרת המעשים והפגיעה שנגרמה, את רמת הענישה הראויה או את העונש המזערי שנקבע בצד העבירות בהן הורשע.

13. המערערת תבקש תחילה לחזור ולעמוד על חומרתם הכוללת של מעשי המשיב, אשר היו צריכים להכתיב לשיטתה מתחם עונש הולם גבוה באופן משמעותי מזה שקבע בית המשפט קמא.

חומרת המעשים

14. המשיב הוכשר כטכנאי אולטרסאונד. איש צוות רפואי האמון על ביצוע בדיקות רפואיות. הוא פוגש מטופלים המבקשים מזור, מענה לחולי. הם שוכבים על מיטת הטיפול, חשופים ופגיעים, והם נותנים בו את אמונם. הוא איש המקצוע. הוא יודע מה נדרש והיכן עוברים הגבולות. הוא בעל הידע והסמכות. מעמדו מקנה לו אפשרות ויכולת לתת מענה, אך גם לפגוע.

15. המשיב שבפנינו ניצל את הסיטואציה. הוא יצר מצג כאילו המגע, החדירה, הם חלק מהבדיקה. המעשים היו מתוכננים. הוא זיהה את השתיים כ"טרף קל". לאחר חקירה קצרה, הוא ביקש מהן לפשוט את הבגדים, למרות שברור היה שאין בכך כל צורך. שתיהן באו לבדיקת אולטרסאונד של שלפוחית השתן. בדיקה שנעשית על גבי הבטן התחתונה, בלי להתקרב לאיבר המין באופן ממשי או בכלל, ובוודאי ללא שיש צורך בהסרת הבגדים התחתונים. בעניינה של א' הוא אף וידא מראש כי היא לא עברה בדיקה דומה בעבר. כך וידא כי היא אינה יודעת מה מצופה ממנה ומה בדיוק נעשה, מותר ונדרש במהלך הבדיקה.

16. הוא אנס אותן. רמס את כבודן, את זכותן על גופן ופגע בהן. מינית. נדמה כי אין צורך בהרחבה על החומרה הטמונה בביצוע עבירות מין. זו באה לידי ביטוי בענישה שהצמיד המחוקק לעבירות המין, וכפי שהבהיר בית משפט נכבד זה בעבר, אל לנו להפוך את החקיקה לאות מתה.

17. המעשים שהמשיב ביצע בהן בוצעו במרמה. אך בגלל שסברו כי מדובר בחלק מהבדיקה. אך בגלל המצג שייצר המשיב. בגלל שרימה. העובדה שהמעשים בוצעו במרמה מוסיפה לפגיעה ולעוצמת הנזק. ההבנה, גם אם בדיעבד, כי נוצלו, טומנת בחובה פגיעה נוספת. ה"הסכמה" שניתנה, ניתנה במרמה, ואין היא הופכת את המעשה ל"קל" יותר. הוא לא כרוך על פי רוב באלימות, אך הוא בוודאי לא פחות חמור (ראו לעניין זה ע"פ 30/13 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 17.6.13)).

18. המערער תטען, כי היבט נוסף של חומרה נמצא בעובדה שלא מדובר באישה אחת. נפגעת אחת. כי אם שתיים. אין מדובר במקרה חד פעמי. סוג של מעידה. המשיב פוגע בשתי מטופלות, בשתי הזדמנויות שונות. בעניינה של א' הוא לא מסתפק במעשים שביצע בה, והוא שב ופוגע בה לאחר ששלח אותה להטיל את מימיה. הוא שב ומבקש ממנה להוריד את בגדיה. יוצר שוב מצג כאילו מדובר בחלק מהבדיקה. כאילו מדובר בפעולה דרושה והכרחית. והוא שב ופוגע בה. מספר הנפגעות, כמו גם המעשים עצמם, משקפים היבט נוסף של חומרה במעשיו של המשיב, וכל אלו, לשיטת המבקשת, לא קיבלו ביטוי בענישה שהושתה על המשיב.

החומרה הנוספת שבפגיעה על ידי איש טיפול

19. החומרה בענייננו לא נובעת אך מהמעשים או המרמה שהתלוותה אליהם, אלא גם מהעובדה שמדובר בטיפול רפואי. קבלת טיפול דורשת נכונות להתמסר, לתת אמון, וזה, מטבע הדברים, נפגע. אנשי רפואה נשבעים להיטיב, לסייע, לא לפגוע. חובתם לשמור על טובת החולים ולמנוע נזק. יחסי הכוחות אינם שוויוניים, ומכאן גם החובה של הצוות הרפואי לשמור על זכויות המטופל. וודאי לא לפגוע במכוון.

20. מערכת היחסים הייחודית בין מטפל ומטופל, המעמידה את המטופל במקום פגיע ורגיש, מעצימה עשרות מונים את חומרת הפגיעה המינית. היא טומנת בחובה ניצול של האמון והבטחון האישי, הפיזי והמנטלי, שהפקיד המטופל בידי המטפל. זה האחרון האמין כי המטפל יסייע לו וודאי שלא ינצל את הבדיקה לטובת פגיעה במטופל.

21. הפגיעה במובן זה אינה מסתכמת בפגיעה המינית בלבד. היא כוללת גם פגיעה רחבה ביכולת לתת אמון בגורמי טיפול ובמערכות הטיפוליות, ובכך גם פוגעת בנכונות של הנפגעות לתור אחר טיפול ומזור בעתיד, ובמידה רבה משפיעה גם על יכולתן של הנפגעות להשתקם. הדברים השתקפו היטב גם במקרה שבפנינו, כפי שעולה מתסקיר נפגעת העבירה שנערך בעניינה של א'. היא מתקשה להאמין ביכולתה לזהות סיכון ולהגן על עצמה, היא דרוכה כל העת, והיא חוששת מפניה לבדיקות וטיפולים, להם היא בבירור זקוקה.

22. המערער תטען כי שגה בית המשפט קמא כשלא נתן ביטוי מספק לעובדה שהמעשים בוצעו על ידי איש צוות רפואי, האמון על שלומם של מטופליו בעת הבדיקה במתחם הענישה שקבע. יחסי מטפל מטופל, כאמור, אינם יחסיים שוויוניים. המטופל נזקק למטפל ותלוי בו. לא בכדי נקבעו נורמות

התנהגות בסיסיות לאנשי טיפול. הם צריכים לשמור על טובת החולים, ובוודאי להימנע מגרימת נזק. על אנשי הטיפול מוטלת אחריות מוגברת, מתוקף תפקידם, וניצול המעמד והתפקיד על ידם צריך לבוא לידי ביטוי בענישה.

23. יפים לעניין זה דברי כב' השופט לוי בע"פ 187/10 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 26.10.10), בעניינו של רופא רנטגן שביצע מעשה סדום במטופלת שהגיעה אליו לבדיקה. וכך נכתב שם:

"...המערער ניצל את מעמדו כאיש הצוות הרפואי של בית החולים כדי לבצע מעשים מבזים ומשפילים בגופה של חולה. על כך היה מצווה בית המשפט המחוזי להגיב ביד קשה. הן כדי לגמול ליחיד על מעשיו, והן כדי להרתיע את הרבים...."

עוד על הפגיעה החמורה הגלומה בביצוע עבירות מין על ידי מטפלים או אלו המציגים עצמם כ"מטפלים", ראו ע"פ 3677/21 מדינת ישראל נ' אבישי שללאשווילי (ניתן ביום 13.2.22) והמובאות המוזכרות שם.

הנזקים שנגרמו לנפגעות

24. מעשיו של המשיב הותירו שתי נשים פצועות, שחייהן כבר לא נראים אותו הדבר. הפגיעה ניכרת בתפקודן וברור כי הן תצטרכנה להתמודד עם השלכותיה עוד זמן ניכר. תסקיר נפגעת העבירה שנערך בעניינה של א' מציג תמונת נזק נרחבת. הפגיעה בא' מגיעה לאחר פגיעה מינית קודמת. א', צעירה חרדית, המאובחנת על הספקטרום, שעמלה רבות כדי להצליח לתפקד, להפוך לאישה צעירה עצמאית ונמרצת, נשברה. האמונה בעצמה, ביכולתה לזהות סיכון, ביכולתה להגן על עצמה, התרסקה. פעולות שהצליחה לעשות בעבר, נחוות היום כמשימה בלתי אפשרית. הנזקים ברורים ומשמעותיים, ונראה כי אין להם ביטוי מספק בענישה. לא בעניינה של א' ולא בעניינה של ב'.

25. המערערת תוסיף כי לנזקים שנגרמו לנפגעות יש פן נוסף, ייחודי, בשל האופן בו נפגעו השתיים. מאחר שהשתיים נפגעו אגב קבלת טיפול רפואי, יש חשש ממשי כי אלו ימנעו מטיפול או בדיקה עתידיים. למעשה, בעניינה של א', כפי שהדברים עולים מתסקיר נפגעת העבירה שהוגש בעניינה, נדמה כי החשש כבר התממש. המערערת תטען כי פגיעה נוספת וייחודית זו צריכה גם היא לבוא לידי ביטוי בענישה. מדובר בנזק נוסף שיש ליתן אליו את הדעת ולתת לו משקל בקביעת מתחם הענישה.

מתחם העונש ההולם

26. המערערת תטען כי מתחם העונש ההולם אשר נקבע על ידי בית המשפט קמא – מתחם הנע בין 2.5 ל-6 שנות מאסר בפועל – הוא שגוי, חוטא לעיקרון ההלימה, ואינו מבטא את החומרה שבביצוע מעשים מיניים על ידי איש טיפול.

27. מתחם ענישה המתחיל מ-2.5 שנות מאסר מבטא גישה סלחנית מדי שהמערערת סבורה שאין לה מקום כאשר מדובר בעבירות מין בכלל, ובעבירה של אינוס בפרט. ומקל וחומר שנכונים הדברים מקום שהעבירות בוצעו בנסיבות חמורות של ניצול האמון שניתן באיש צוות רפואי, בקופת החולים, אגב בדיקה.

28. בית משפט נכבד זה כבר נתן דעתו למתחם הענישה הראוי במקרה דומה. בע"פ 3124/18 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 14.8.19), דובר בנאשם שהתחזה לאיש צוות רפואי וביצע עבירת אינוס כלפי יולדת, במסווה של בדיקה רפואית. בית משפט נכבד זה ציין שם כי המתחם הנכון, ביחס לעבירת האינוס לבדה, צריך היה לעמוד על 5-8 שנות מאסר. וכך נכתב שם :

"... סבורני כי במקרה דנן בית משפט קמא אכן שגה בהטילו על המערער עונש קל שאינו הולם את חומרתה של עבירת האינוס אשר מתבצעת במאושפזת בין כתלי בית החולים ואת הצורך החברתי להבטיח הרתעה כללית שתמנע את ביצוען של עבירות כאלה ככל שניתן.....

...המערער ניצל את חולשתה של מתלוננת זו, תוך שהוא מסב פגיעה חמורה לגופה ולחופש הרצון שלה בעודה מאושפזת בבית החולים לאחר לידה... לדידי, בהתחשב בעונש המירבי הקבוע לצד עבירת האינוס שבה עסקינן, המתחם הנכון נע בין 5 ל-8 שנות מאסר בגין מעשה האינוס לבדו..."

והדברים יפים גם לענייננו.

29. המערער תטען כי מתחם העונש שנקבע בענייננו אינו עולה בקנה אחד עם פסיקת בית משפט נכבד זה, לא משקף את הפגיעה בערכים, מידת האשם, מספר הנפגעות והנזקים שנגרמו להן, ובעיקר לא מביא לידי ביטוי את החומרה היתרה שבביצוע עבירות מין על ידי גורם טיפול.

30. המערער תוסיף תטען כי על פי הוראת סעיף 355(א) לחוק, קיים עונש מזערי בכל אחת מהעבירות בהן הורשע המשיב אשר לא יפחת מרבע העונש המרבי העומד על שש-עשרה שנות מאסר בעבירה של אינוס ושבע שנות מאסר בעבירה של מעשה מגונה בהסכמה שהושגה במרמה לגבי מהות המעשה. בחירת המחוקק לקבוע עונש מזערי בעבירות בהן הורשע המשיב מהווה אינדיקציה לחומרה בה הוא רואה את העבירות הללו ולמידת הפגיעה בערכים המוגנים שנגרמת מביצוען (ראו, למשל, ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 27.8.14).

המערער תטען כי גם מטעם זה לא היה מקום לקבוע מתחם ענישה שתחילתו ב- 2.5 שנות מאסר, מקום בו העונש המזערי ביחס לעבירת האינוס עומד על 4 שנים.

הדברים נכונים ביתר שאת בעניינה של א', שם בשלב הראשון, לאחר זיהויה כ"טרף קל" וביצוע מעשים מגונים בה, הוא שולח אותה להטיל את מימיה, וכשהיא חוזרת הוא מסלים את המעשים ואונס אותה. קביעת מתחם ענישה שמתחיל ב- 2.5 שנות מאסר לא נותן ביטוי לעונש המזערי המוצמד לעבירות אותן ביצע המשיב.

31. בע"פ 1288/17 מדינת ישראל נ' שנהר (פורסם בנבו, 3.10.17), חזר בית המשפט הנכבד על ההלכה לפיה אין לקבוע, ככלל, רף ענישה תחתון הנמוך מהעונש המזערי, וזאת גם כאשר קיימת הצדקה לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום – הצדקה שוודאי לא קיימת בענייננו. בצד זאת, יתכנו "טעמים מיוחדים" המצדיקים קביעת רף תחתון נמוך יותר, ובמקרה מעין זה על בית המשפט לפרט את אותם טעמים מיוחדים – עניין שלא נעשה בענייננו, ומשלא מתקיימים ממילא טעמים כאלה.

32. המערערת תטען כי במקרה שבפנינו, לא רק שאין טעמים מיוחדים המצדיקים קביעה רף תחתון נמוך יותר מהעונש המזערי, ישנן נסיבות מחמירות, המצדיקות קביעה של הרף התחתון גבוה יותר. זאת, בשים לב לאחריות המוגברת המוטלת על איש טיפול, ולעונש המזערי המוצמד לעבירות בהן הורשע המשיב.

העונש ההולם

33. המערערת תטען כי שגה בית המשפט קמא הנכבד כאשר קבע כי יש להשית על המשיב עונש של 6 שנות מאסר. עונש זה אינו הולם את הפגיעה בערכים, את חומרת המעשים שביצע המשיב ונסיבות ביצועם. וודאי שכך, מקום בו מדובר במשיב שפעמיים ניצל את תפקידו ומעמדו, ופגע בשתי נשים ולא אחת.

34. המערערת אף סבורה כי שגה בית המשפט קמא כשלא נתן משקל ראוי לכך ש"כל נפגע עבירה הוא בגדר עולם שלם בפני עצמו, העונש חייב לשקף את מספר הנפגעים... לכל נפגע עבירה סיפור משלו, וכל אחד מהם נפגע בכבודו ובחירותו, בנפשו ובגופו" [ע"פ 8802/18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (22.12.19); ר' גם ע"פ 9613/11 **יוסף טפגאי נ' מדינת ישראל** (31.10.13), בפס' 18; ע"פ 319/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (19.07.14) בפס' 8]. בית המשפט קמא אומנם קבע שני מתחמים, ביחס לכל אחד מהאישומים, אך דומה כי התוצאה הסופית משקפת אך את הפגיעה בנפגעת אחת, ולא נותנת ביטוי ממשי והולם לעובדה כי נפגעו כאן שתי נשים. שני עולמות. שתי משפחות. והדברים נכונים שבעתיים כשמדובר בפגיעה שהתבצעה תוך ניצול תפקידו של המשיב והאמון שניתן בו כאיש טיפול מקצועי.

35. המערערת תטען כי בית המשפט קמא עמד נכונה בגזר דינו על צבר הנסיבות המחמירות שמאפיינות את המקרים שבפנינו, אך לא הביא אותם לידי ביטוי הולם בענישה שהשית על המשיב. על העונש לבטא את חומרת המעשים ונסיבות ביצועם, וגם את הפגיעה באמון הציבור בכלל, והמתלוננות בפרט, בגורמי רפואה ובקופות חולים. פגיעה במטופלים בזמן טיפול רפואי, תוך ניצול מצבם הרגיש וחולשתם, פוגע באמון שניתן בקופת החולים ובעובדיה, שעושים מלאכתם נאמנה יום יום. היא מביאה לפגיעה חמורה יותר, והענישה שמוצמדת אליה צריכה להיות חמורה יותר.

36. המערערת תטען, כי החובה להגן על הפונים לקבלת טיפול רפואי מפני פגיעה שנעשית במרמה חייבת לקבל ביטוי משמעותי בענישה ולשקף מסר ברור ומרתיע. זאת, בשים לב לפגיעה הכפולה בעבירות מרמה שנעשות על ידי צוות רפואי: הראשונה שנגרמת מעצם הפגיעה המינית החמורה, והשנייה מהעובדה שהעבירה נעשתה במקום שאמור לספק ביטחון ולהיטיב עם המגיעים אליו.

אשר-על-כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את הערעור ולהחמיר באופן ניכר בעונשו של המשיב.

היום, 30 יוני, 2024
כ"ד סיוון, תשפ"ד

רחל מטר
מנהלת המחלקה הפלילית
פרקליטות המדינה